

סיכום

צריך ביאור: מדוע פותחת התורה את סיפור מאורעות חיי אברהם בציווי "לך לך מארצך" - מבלי לספר דבר על אישיותו, על צדקותו ועל עבודתו את בוראו במשך השנים שקדמו לכך, שבעקבותיהן הוטל עליו ציווי זה?

והביאור בזה:

בין בני־ישראל לאומות־העולם קיים הבדל מהותי באופי מערכת היחסים שלהם עם הבורא: שייכותם של אומות העולם אל הקב"ה נובעת מ**מציאותם שלהם** - הם מאמינים ומכירים בבורא, וכתוצאה מכך נקשרים אליו ומקיימים מצוותיו; שייכותו של עם ישראל אל הקב"ה, לעומת זאת, נובעת מכך **שהקב"ה בחר בהם**.

ולכן פותחת התורה את סיפורו של אברהם אבינו בציווי של **הקב"ה**: בכך מדגישה התורה שייחודיותו של אברהם אבינו, היהודי הראשון, אינה בהכרתו בבורא בכוחות עצמו, אלא בכך **שהקב"ה בחר בו**.

ההוראה מכך ("מעשה אבות סימן לבנים"): קירובו של אדם מישראל אל הקב"ה הוא בעיקר באמצעות קיום המצוות בפועל, ואין צורך להקדים לכך תקופת לימוד והכשרה.

הוראה נוספת: קיום המצוות צריך להיות מתוך הכרה בכך שלכל־לראש מדובר בקיום **ציווי ה'**, ולא בביטוי להתעלות אישית של **האדם**.

הוראה זו מתבטאת בתוכנו של הציווי לאברהם אבינו, "**לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך**" - ע"פ הפירוש החסידי: "לך לך" מרצונותיך האישיים ("ארצך" - לשון רצון), ממדותיך הטבעיות ("מולדתך") ומשכלך האישי ("בית אביך"), אל "הארץ אשר אראך" - רצונו של **הקב"ה**.

לפי הסבר זה ניתן ליישב את קושיית הרמב"ן - מדוע זכה אברהם אבינו לשכר כה גדול רק על קיום ציווי הקב"ה לצאת מארצו: מאחר שקיום הציווי הוא מצד ציווי ה' (ולא מסיבות הנובעות ממציאותו של האדם המוגבל) - גם השכר על כך הוא גדול בתכלית, מחוץ לגדרי ומגבלות העולם.